

Ministres ordenats

Dv, 12/03/2010 per Josep Roca

[Des de l'Amazònia occidental](#)

Una de les qüestions que ens preocupa a tots els que treballem a la Missió és com fer que les (encara) nombroses comunitats cristianes puguin ser degudament ateses per Ministres Ordenats. Per dir-ho amb exemples concrets: a les Parròquies que atenem els Claretians, la immensa majoria de comunitats només poden tenir celebració de l'Eucaristia quatre o cinc vegades l'any, i mai en diumenge. A diverses comunitats de la nostra regió, grups nombrosos d'adolescents, després de la deguda preparació, reben la Primera Comunió sense que hi hagi celebració de la Missa, perquè no hi ha capellà que s'hi pugui fer present: una religiosa ha portat l'Eucaristia des de la seu da Parròquia i s'ha distribuït durant la celebració de la Paraula.

No cal allargar els exemples. Tots estem d'acord que cada batejat ha de ser responsable de la vida de la comunitat i ha tenir cura de la seva formació tant com sigui possible. Però també tots tenim la profunda convicció que la celebració de l'Eucaristia és el centre de la la vida cristiana. I que només amb la presència de laics, per més conscients, ben formats i fervorosos que siguin, no és possible de celebrar-la.

Per què hi ha tan pocs capellans a la nostra regió amazònica? Les raons són diverses. El Brasil no ha estat mai autosuficient en capellans, sempre n'ha tingut un bon contingent d'estrangers. I aquesta deficiència s'accentua a tota l'Amazònia. És una regió de colonització i poblament nous, on moltes coses encara estan per fer, i no hi ha hagut temps, ni recursos, ni persones per dedicar-se a la formació dels futurs capellans. Però també és cert que, fins no fa gaire, els responsables de l'Església de la nostra regió s'estimaven més demanar missioners a d'altres països que no pas treballar en la formació del clergat local: resultava més barat i més còmode que ja vinguessin "fets" de fora. És cert que al Brasil no hi prou capellans per atendre tota la població catòlica, però també és veritat que són molt més abundosos en les regions més riques i desenvolupades, i que caldria una major disponibilitat i generositat missionera de la pròpia Església brasilera per atendre i ajudar les regions més necessitades.

I Hi ha encara la qüestió del celibat, que el nostre poble no acaba d'entendre, i que qüestiona quan veu que l'Església Luterana -per posar un exemple- funciona perfectament amb Pastors (i també Pastores) casats, o quan grupets de catòlics provinents de països de l'Orient Mitjà tenen els seus capellans casats.

Durant tots aquests anys d'estada al Brasil he vist la qüestió damunt la taula. Sempre hem mirat de treballar i col·laborar en la promoció de vocacions i amb el Seminari Diocesà. No hem deixat tampoc de presentar la Vida Religiosa com una opció per a dones i homes que volen seguir Jesucrist optant pel celibat i vivint en comunitat. Capellans diocesans i religiosos treballem en estreta cooperació. Però això no resol el problema de veure el nostre poble sense Ministres que puguin presidir l'Eucaristia o els altres Sagraments. Una mica pertot arreu s'han promogut homes i dones per ser "Ministres Extraordinaris" del baptisme, del casament, de la Paraula... i fins s'ha optant per una mena de "capellà d'estil episcopal", és a dir, que coordina un grup nombrós de comunitats portades totalment per laics i s'hi fa present una o dues vegades l'any.

El fet de tenir “Ministres Extraordinaris” que assumeixen la seva funció per a un temps determinat ha fet també que diversos Bisbats no es plantegin de tenir Diaques. Per una senzilla raó: el que podria fer el Diaca de manera normal i ordinària, ja ho fa el “Ministre Extraordinari” i, a més, en aquest grup hi ha una bona quantitat de dones, que quedarien excloses del seu servei comunitari si la feina que ara fan es confiés a Diaques.

Els meus companys de missió i jo no tenim pas la solució. Simplement, amb tota senzillesa i honestedat, vull compartir una situació que ens preocupa. La seva solució –em sembla– està molt lligada també al model d’Església que estem promovent i que ajudem a construir. Ara bé, si no se sap afrontar el problema a temps, potser la nostra Església farà tard.